

Fragment 1

Patty van Delft, *Drăgan Duma: Zij Die Hoort*

De 16-jarige Jill woont, na weggelopen te zijn bij haar zoveelste pleeggezin, in een kraakpand met drie leeftijdsgenoten. Naast hen, en haar saaie baantje in een rustige boekhandel, heeft ze alleen nog haar boeken, het liefst fantasyboeken met draken erin. Ze denkt echter steeds vaker iets van de fantasiewereld uit deze boeken in haar eigen wereld te zien...

Ik knipper verward terwijl de mist in mijn hoofd optrekt. Waar ben ik wakker van geworden? Mijn ogen worden naar het raam getrokken. Oh, ik slaap vast nog. Dat moet wel, want op het weiland aan de overkant tekent zich onmiskenbaar de vorm van een draak af tegen de langzaam lichter wordende lucht. Ik staar een tijdje uit het raam en besluit, omdat dit duidelijk een fijnere droom is dan mijn terugkerende nachtmerrie, om de draak eens van dichtbij te bekijken. Ik glijp onder de deken vandaan en loop de trap af. Als ik de voordeur opendoe, zie ik dat de draak nog steeds op het weiland staat. Ik steek zonder te kijken de straat over, mijn blik strak op de draak gericht. Een laag, herkenbaar brommend geluid bereikt mijn oren en even aarzel ik voordat ik het vochtige gras op stap. Volgens mij komt dat brommende geluid uit de draak. Ik loop over het weiland en merk dat mijn sokken nat worden van de dauw. Misschien had ik mijn schoenen aan moeten doen. Ach ja, daar is het nu toch te laat voor. Als ik dichterbij kom, zie ik een schim naast de draak staan.

De schim. Natuurlijk. Ik blijf doorlopen totdat ik nog maar een paar meter van de draak verwijderd ben. Mijn mond valt open. Nooit gedacht dat ik de fantasie heb om een waanbeeld op te roepen dat er zo schitterend uitziet. De draak voor me is echt prachtig. Donkergroen met glanzende schubben die iriseren in het maanlicht. Gefascineerd staar ik naar zijn enorme vleugels die tegen zijn zij gedrukt zijn. Zijn groene ogen lijken te pulseren en uit zijn keel komt het diepe, brommende geluid. Gehypnotiseerd blijf ik de draak aanstaren waardoor ik niet merk dat er iemand naast me komt staan. Ik schrik van zijn stem als hij begint te praten.

‘Dat is Sherfaroth en ik ben Jordian.’

Als ik opzij kijk, staat de jongeman uit de winkel naast me. Hij kijkt me vriendelijk aan en ik snak geschrokken naar adem.

‘Ik weet dat het een dag te laat is, maar ik hoop dat je het leuk vindt. Ik denk van wel, want je hebt het tenslotte zelf uitgezocht.’

Hij glimlacht naar me. Wat loopt hij nou te raaskallen? Dan zie ik dat hij een in paars papier verpakt pakje in zijn handen heeft. Paars papier uit de boekenwinkel. Het drakenboek. Het

boek dat hij gisteren bij mij heeft gekocht. Of was het vandaag? Voor de verjaardag van zijn vriendinnetje of zo. Vol onbegrip staar ik hem aan totdat hij het pakje in mijn handen drukt.

‘Hier, het is voor jou. Pak je het niet uit?’

Behalve geestelijk, ben ik nu ook lichamelijk in de war, want mijn mond opent en sluit zich als die van een vis en mijn handen beginnen te trillen. Jordian kijkt me bezorgd aan terwijl ik hem stom sta aan te gapen. Tot...

Misschien hadden we dit anders moeten aanpakken. Die tweebener is duidelijk in de war.

De stem schalt door mijn hoofd en ik draai me om alsof ik gestoken ben. De draak heeft zijn kop laten zakken en kijkt me doordringend aan. Nee, niet de draak, maar “Sherfaroth”.

‘Kon je horen wat hij zei?’ vraagt Jordian. Ik knik kleintjes. ‘Hm, dat is interessant.’

Hij wrijft over zijn kin met zijn blik op Sherfaroth gericht. Ik staar naar het paarse pakje in mijn handen en probeer niet te hyperventileren. Het is een droom, zeg ik tegen mezelf. Gewoon een droom.

Waarschijnlijk om me te kalmeren, legt Jordian zijn hand op mijn arm. Ik spring zowat een meter de lucht in.

‘Sorry, dat we je zo hebben laten schrikken. Ik ben bang dat we deze opdracht helemaal verkeerd doen. Jeetje, nooit gedacht dat dit zo moeilijk zou zijn. Er is nou niet bepaald een handboek voor dit soort situaties, snap je? Jij bent de eerste in, nou, wel meer dan honderd jaar, denk ik.’

Ineens heb ik mijn stem teruggevonden. ‘Ik ben de eerste in meer dan honderd jaar? De eerste wat?’

De eerste mens van de Buitenwereld met de gave van de magie.

Magie? De Buitenwereld?

‘Ik snap het niet’, stamel ik.

Drägan Duma: Zij Die Hoort © Patty van Delft en Celtica

Fragment 2

Richard Osinga, Arc

De hersenwetenschapper Neil Canterbury is in Varanasi, een stad in India. Daar ontmoet hij Dharma, lid van een sekte genaamd 'Aghori'. De Aghori aanbidden een goeroe die zich alles kan herinneren wat er sinds het begin van de mensheid is gebeurd. In onderstaand fragment lees je hoe Neil met Dharma meegaat naar de ruimte waarin de goeroe zich bevindt.

Een lage deur verschaft toegang tot een donkere gang, die uitmondt in een tweede binnenplaats, nauwer dan de eerste. Langs de muur zitten Aghori, verzonken in meditatie. Geen van hen lijkt iets te merken van de komst van Neil. Ze zitten bewegingloos op hun krukjes, ze staren zonder iets te zien en ze zingen een zang van sombere tonen.

Dharma opent een nog lagere deur en Neil moet zich nu zodanig bukken dat hij niet kan zien wat zich voor hem bevindt. De lage gang komt uit bij een trap, die vochtig is en smal. Ze dalen de natte treden af en komen in een ruimte die muf is en donker. Een klein raam kijkt uit op de Ganges, die traag voorbij-stroomt.

Met zijn kin wijst Dharma naar een witte doek die van de ene kant van de kamer naar de andere gespannen is. 'Dit is onze goeroe,' zegt hij. 'Hij herinnert zich alles wat sinds het karnen van de zee is gebeurd. Hij heeft alle herinneringen van de wereld in zich opgenomen. Er zijn herinneringen die hij niet begrijpt omdat niemand zich kan voorstellen hoe het is om een mier te zijn of een olifant, ook de herinneringen van een weekdier zijn ongrijpbaar en slechts in geuren en klanken te begrijpen, maar het geeft niet of je het begrijpt. Hij is één met het al. Hij weet alles.'

De goeroe ligt stil in de linnen doek die als een hangmat is opgehangen aan twee enorme, roestige haken in de muur. Neil schuifelt eerbiedig naderbij. Het gezicht van de goeroe is pafferig, zijn armen en benen zijn graatmager, alsof zijn spieren geheel geatrofieerd zijn, zijn huid is gelig en vaal. Op verschillende plekken druipst vocht uit etterende wonden, maar zijn ogen dansen een opgewonden dans achter hun gesloten oogleden.

'Is hij ooit wakker?' fluistert Neil.

'Altijd en nooit. Hij is één met alles. Kun je nog een druppel zijn als je de zee bent?' 'Hoe blijft hij in leven?'

'We brouwen een speciale drank die bestaat uit rauwe eieren, melk, arak en rijstwater. Hij hoeft zijn mond niet te openen om deze drank tot zich te nemen.'

Neil kreunt bij het idee van een plechtige schare volgelingen die hun goeroe voeden door met een spuit een alcoholische drank in zijn anus te injecteren. Door het smalle raam komen de laatste zonnestralen van de middag de ruimte binnen. Neil ziet dat de hemel rood kleurt op een manier die hij buiten zijn dromen nooit eerder gezien heeft. Vier Aghori komen de trap afgedaald, de eerste draagt een fijn geweven witte doek. Zodra ze de ruimte betreden leggen ze de lap op de grond.

Arc © 2021 Richard Osinga en Wereldbibliotheek